

ΕΥΤΕΡΗΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

Φυλλάδ. 49.

Τόμος. Η'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1854.

Η ΜΙΚΡΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ.

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 46).

Ὁ Λόρδος Μάξβελ ἐκάλεσεν ἓνα τῶν ὑπηρετῶν του, γέροντα πολὺν, καὶ τῷ εἶπε.

— Γιάκ, λάβε αὐτὸ τὸ βρέφος καὶ φέρε το εὐ-
θὺς σῶν καὶ ἀβλαβὲς εἰς Στιρλίγγ. Τὸ βάρος τοῦ-
το τὸ κρεμῶ εἰς τὸν λαιμὸν σου ὑπαγε.

Καὶ ὁ Νικόλ, ἀσπασθεὶς τὸ ὑπνώττον βρέφος
μετὰ περιπαθείας, τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ὑπρέτην,
ἐσπόγγισεν ἐν δάκρυον, καὶ ἠκολούθησεν ὅσον ἠδυ-
νήθη, διὰ τοῦ βλέμματος καὶ τῆς ἀκοῆς, τὸν ἱππέα,
ὅστις ἔφευγε μετὰ τοῦ παιδίου.

— Καιρὸς λοιπὸν ἔργων, μιλόρδε, τῷ εἶπε
πέμψατε πεντήκοντα ἱππεῖς ἐκ τῶν ἀρίστων, ὀλίγον
τι μακρὰν τοῦ ξενοδοχείου, ἐκεῖ ἄς πυροβολῶσιν
ὡς πολεμοῦντες καὶ ἄς φεύγῃσι πάντοτε πυροβο-
λοῦντες, ἐνόσω οἱ Ἄγγλοι τοὺς πλησιάζουσι, ἐγὼ
ἐγγυῶμαι περὶ τῆς ἰδικῆς μας ἐπιτυχίας.

Ὁ δὲ λόρδος Μάξβελ παρεδέχθη τὸ σχέδιον,

ἠγνωρίζων καλῶς τὴν πίστιν τοῦ γελοιοποιῦ, καὶ
ἐπέτρεψε τὴν ἐπιχείρησιν εἰς ἀγγλίνου ἀξιωματι-
κόν του. Ἠλούσθη δὲ μετ' ὀλίγον ὁ πυροβολισμὸς,
καὶ ἐκ τῆς φρουρᾶς τοῦ ξενοδοχείου ἀπεσπάρθησαν
ἀμέσως Ἄγγλοι τινὲς, ἀλλ' ἅμα ἐπλησίασαν, ἐ-
κάλπασαν οἱ ἵπποι τῶν Σκώτων καὶ ἐστάθησαν μα-
κρύτερον ἔτι, κροτοῦντων ἐκεῖ τῶν πυροβόλων.
Οἱ δὲ Ἄγγλοι ἐπιστρέψαντες ἀνήγγειλον εἰς τὸν
βασιλέα Ἐρρίκον, ὅτι συνεπλέκοντο ἤδη οἱ ἐχθροὶ
μετὰ τῶν ἐπικουρῶν, οἵτινες ἤρχοντο κατ' ἐντολὴν
τοῦ βασιλέως των, διότι οὗτος, οὐδέποτε πι-
στεύων ὅτι οἱ Σκῶτοι, ἐξαισιχίλιοι ὄντες, ἐμελλον
νὰ κατατροπωθῶσιν ὑπὸ πεντακοσίων Ἄγγλων,
κατεδίωκε τοὺς νικηθέντας μετὰ δυνάμεως πολὺ
μικροτέρας τῆς δυνάμεως τῶν φευγόντων.

Ἐρρίκος λοιπὸν ὁ Η' ἤκουσε τὴν ἀγγελίαν ἀνη-
συχῶν, ἀθροίσας δὲ ἐκ τοῦ προχείρου τὴν φρουρὰν
του, ἐξεστράτευσεν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὑπετίθετο
ἡ μάχη, καὶ ἄφησε πεντήκοντα μόνον στρατιώτας
νὰ φρουρήσωσι τὴν αἰχμάλωτον χήραν τοῦ Ἰακώ-
βου. Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων στιγμῶν, οἱ
πολεμισταὶ τοῦ Μάξβελ, φερόμενοι ὑπὸ τοῦ Νικόλ,

διὰ τῶν δυσβάτων τοῦ ἔλους ἀτραπῶν, ἤλθον σιωπηλοὶ καὶ περιεκύκλωσαν ἀπροσδοκῆτως τοὺς πεντήκοντα τῆς βασιλίσσης φρουροὺς. Ὁ Νικόλ τότε ἀνάψας λαμπάδα εἰδείκνυσεν εἰς τοὺς τοὺς πολυαριθμοὺς ἐχθροὺς, οἵτινες ἴσταντο ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσωσι.

— Παράδοθ' ἢ σὰς φονεύομεν! Εἴμεθα διαχίλιοι, ἐκραύγασεν ὁ γελωτοποιός· ἡ ἀντίστασις εἶναι μωρὰ καὶ ἀνωφελής.

Καὶ ἐνῶ ὁ ἀξιωματικὸς τῶν ἀγγλῶν ἠτοίμαζε τὸ πιστόλιόν του, ἐπεσε κτυπηθεὶς τὴν καρδίαν ἀπὸ τὸ ζῆφος τοῦ γελωτοποιοῦ.

— Εἰς τὸν τόπον! ἐκραύγασεν ὁ Μάξβελ, ρίψατε τὰ ὄπλα ἢ σὰς σφάζομεν ἀνηλεῶς.

Οἱ δὲ φρουροί, ἐνοήσαντες ὅτι ἀκέφαλοι ἤδη καὶ ὀλίγοι κατὰ πολλῶν δὲν ἠδύναντο νὰ ἀντιταθῶσιν, ἐρρίψαν τὰ ὄπλα εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐνῶ οἱ Σκῶτοι ἐλάβανον τὰ ὄπλα αὐτῶν καὶ τοὺς ἐδέσμευον, ὁ γελωτοποιὸς ἐσπευσεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς βασιλίσσης.

— Σὰς ἐσώσαμεν, βασίλισσα, σὰς ἐσώσαμεν! ἐλάτε, ἐλάτε!

Ἄλλ' ἡ Μαρία Λωραίνη ἠγέρθη ἐκ τῆς κλίνης, ἐκύτταξε διὰ βλέμματος ἀφηρημένου τὸν γελωτοποιὸν, εἶπε λέξεις τινὰς ἀσυναρτήτους, καὶ ἀπεποιήθη ἐπιμόνως τὴν περιποίησιν τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἐζήτουν νὰ τὴν ἐνδύσωσιν.

Ἦτο παράφρων.

— Ὅχι, ὄχι, ἔλεγεν εἰς αὐτάς· ὁ Νικόλ μοι τὸ εἶπε, δὲν ἦτον αὐτὸ τὸ τέκνον μου, ἄφετέ με νὰ κοιμηθῶ, ἀφοῦ δὲν εἶχεν εἰς χεῖράς του τὴν κόρην μου· εἰς τῶν ἀγγέλων κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ ἤρπασε τὴν Μαρίαν μου.

— Ἴδοὺ οἱ Ἄγγλοι ἐπιστρέφοντες, εἶπεν ὁ Μάξβελ, καὶ μίαν μόνην στιγμὴν ἂν βραδύνωμεν, ἐχάθη καὶ ἡ βασίλισσα καὶ ἡμεῖς.

— Βασίλισσα, βασίλισσα! πρέπει νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε, ἡ θυγάτηρ σας, ἡ βασιλόπαις Μαρία, σὰς περιμένει εἰς τὸ φρούριον τοῦ Στιρλίγγ.

— Εἰπάτε εἰς τὸν βασιλέα ὅτι δὲν φεύγω χωρὶς αὐτοῦ. Αὐτὸς εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Λαδὺ Μαργαρίτας, διότι τὴν ἀγαπᾷ εἰσέτι, ἀπέκτησε μετ' αὐτῆς τρία τέκνα! Ἄλλ' ἐγὼ, εἶμαι μήτηρ τῶρα καὶ ἐγὼ! ἔχω καὶ ἐγὼ θυγατέρα! δὲν ἔχει τῶρα δίκαιον νὰ με ἀφήσῃ, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ μὲν μετὰ τῆς ὑπερηφάνου ἐκείνης γυναικὸς, ἥτις με ἔκαμε νὰ χύσω τοσαῦτα δάκρυα, νὰ περάσω νόκτας ἀλγινὰς καὶ αὐπνοῦς.

— Διὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐλάτε, βασίλισσα, ἐλάτε! ἐκραύγαζεν ἡ Μάξβελ.

— Ἡ κόρη μου εἶναι καλλιτέρα τῶν τριῶν νόθων του. Διὰ τὸ πατὴρ τῆς νὰ προτιμήσῃ τὰ ἄνομα τέκνα; Ἄφετέ με! δὲν φεύγω χωρὶς τοῦ βασιλέως.

— Ἐπάρετέ τὴν διὰ τῆς βίας! ἐφώναζεν ὁ λόρδος. Τιλύξετέ τὴν διὰ τοῦ μανδύου τῆς καὶ φέρετέ τὴν ἐντὸς τοῦ ὀχήματος.

Καὶ αἱ μὲν γυναῖκες ὑπήκουον, ἡ δὲ Μαρία ἤρ-

χιζε νὰ κραυγάζῃ γοερῶς καὶ νὰ ἀνθίσταται μετὰ τοσαύτης ἀπογνώσεως ὥστε ἡ βία ἦτον ἀδύνατος.

Ἄλλ' ὁ γελωτοποιὸς ὀδυρόμενος διὰ τὴν ἀντίστασιν ταύτην καὶ παρακαλῶν τὸν Θεόν, ἤρχισεν — ἴσως ἀπὸ θείαν ἐμπνευσθεὶς δύναμιν — νὰ τραγωδήσῃ τὸ σύνθημα ἁσμά του, πλησιάζας εἰς τὴν βασιλίσσαν.

Αὐθέντα Δουγάλδ, ἔσο εὐθαρσής.

Μὴ φοβεῖσαι ποσῶς, ὄλα θὰ εὐδοκιμήσωσι.

Ἡ δὲ βασίλισσα εὐθὺς ἀπόθησε τὰς γυναϊκάς, ἐστάθη ἀκούουσα μετὰ προσοχῆς καὶ ἄφθονα δάκρυα ἐρρέυσαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της. Μετὰ τὴν νευρικὴν ταύτην κρίσιν ἐγνώρισε τὸν Νικόλ καὶ ἤπλωσε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Λόρδον Μάξβελ.

— Ἄς ὑπάγωμεν, κύριοι, νὰ ἐνταμώσωμεν τὴν κόρην μου.

— Θεέ μου, Θεέ μου! δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου, ὅτι σὺ δι' ἐμοῦ, τοῦ ἀδυνάτου καὶ ἀσθενοῦς, ἐθαυματούργησας, ἐπεφάνησεν ὁ Νικόλ.

Ἐξεκίνησεν ὁ στρατὸς, καὶ ἡ χήρα Ἰακώβου τοῦ Ε' πρὶν ἔτι διαγλασθῆ ἡμέρα, εὔρε τὴν θυγατέρα αὐτῆς εἰς τὸ φρούριον τοῦ Στιρλίγγ, ὅπου, μετὰ ἑννέα μῆνας, ὁ ἐπίσκοπος Βεκτῶν, ἐστράψεν ἡ βασίλισσα τὴν μικρὰν Μαρίαν Στουάρδην, ἐπευφημοῦντων καὶ ἀγαλλομένων τῶν εὐπατριδῶν τῆς Σκωτίας.

Δ'.

Ἐν μικρᾷ τινὶ νήσῳ, κειμένη εἰς τὸ μέσον τῆς λίμνης Μανθάιθ' φαίνονται καὶ σήμερον ἔτι τὰ εἰρήπια Μονῆς ὑπὸ πολλῶν πύργων περικυκλωμένης καὶ τῶν ἄλλων ὀχυρωμάτων, ὅσα ἡ στρατιωτικὴ τοῦ μεσαιῶνος ἐπιστήμη βεβάρει καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἀπόρητα. Τὴν Μονὴν λοιπὸν ταύτην, τρία ἔτη κατόπιν τῶν εἰρημένων συμβάντων ἐφρούρουν διαχίλιοι Σκῶτοι, ἔχοντες καὶ δώδεκα τηλεβόλα. Παράδοξος δὲ ἦτον ἡ θέα Μονῆς, ἥτις, καθιερωμένη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ ὑψίστου, μετεβλήθη ἡδὴ εἰς φρούριον ὀχυρωμένον, καὶ παρωμοίαζε καλόγηρον ῥασσοφόρον ἔχοντα καὶ περιεσφαλαίαν καὶ τουφεκίον. Καὶ ὅμως ἐφάνη ἀνεπαρκὴς ἡ διὰ προμαχῶνων καὶ πυργωμάτων ὀδοντωτῶν καὶ βαθυτάτων τάφρων ὀχυρώσις τῆς ἐκκλησίας, διὸ περίπολοι ἵππεῖς περιέτρεχον τὰ παράλια τῆς νήσου, καὶ εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην ἐτάχθησαν δύο στρατόπεδα, τὸ μὲν πρὸς βορᾶν, τὸ δὲ πρὸς μεσημβρίαν, ἔτοιμα νὰ ἀντικρουῶσι πᾶσαν τολμηθησομένην ἐπιβολὴν, ἀπασχολοῦντα οὕτω διὰ κραταιᾶς ἀντιστάσεως τὸν ἔχθρον, πρὶν ἢ φρουρὰ τῆς νήσου ἀνάψῃ τοὺς θαυλοὺς τῶν τουφεκίων καὶ τηλεβόλων της.

Ἐν τούτοις, ἂν καὶ ἐξῴθην ἡ Μονὴ παρῖστα μάχιμον καὶ ἀπειλητικὴν τὴν θεάν, ἔπνευε τὸ ἀρχαῖον κτίριον χάριν καὶ εἰρήνην ἐσωτερικῶς, διότι οἱ μὲν κῆποι, χλοεροὶ καὶ κατάφυτοι, διεκοσμοῦντο ἀπὸ πολύτιμα δένδρα, ἀδραῖς δαπάναις ἀγορασθέντα ἐκ διαφόρων μερῶν, τὰ δὲ κατοικίματα ἦσαν πολυτελῶς ἐσκευασμένα, καὶ μάλιστα ἐν μέγα δωματίον ἦτον ἐστρωμένον ὑπὸ δέρματος τῆς Κορ-

δούης χρυσοκεντήτου, ἔθα ἀπήστραπτον τὰ βασιλικὰ παράσημα τῆς Σκωτίας. Μεγάλα δὲ προπετάσματα, κομφῶς διηνησιμένα, ἐστόλιζον τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα, τὰ μὲν ἔργα Φλανδρικά, τὰ δὲ ἐκ Γαλλίας ἀγορασθέντα. Τοιαύτη ἦτον ἡ καλλονὴ καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς κατοικίας, καὶ εἰς τὸ κέντρον ἠγειροτο θρόνος, περὶ δὲ τέσσαρα κοράσια, λευκῶς ἐνδεδυμένα, διεσκέδαζον συμπαίζοντα, ἐνῶ ἕτερον, τὸ πέμπτον, ἀνέβαινε, ὡς ἐπὶ ἵππον, γέροντα μικρὸν, καὶ τὸν ἐβίαζε νὰ καλπάζῃ εἰς τὴν αἴθουσαν. Τοῦ παραδόξου τούτου ἵππου ὁ χαλινὸς ἦτο μεταξωτὸς, καὶ δι' αὐτοῦ τὸν ᾠδήγει τὸ κοράσιον, καὶ τὸ ἐπληττε καὶ διὰ τῆς μάστιγος καὶ διὰ τῆς πτέρνης. Ἐν τούτοις ὁ ἵππος ἔχασε πλέον τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν δύναμιν, καὶ, νῆα ὄνος Βαλαάμ, ἐγνωστοποίησεν εἰς τὴν ἵππεύουσαν, ὅτι ἀδυνατῶν νὰ περιπατήσῃ, εἶχε πολλὴν ἀναπαύσεως ἀνάγκην ἀλλ' ἡ ὑπερήφανος κόρη ἀπεκρίθη ὅτι ὁ ἵππος τῆς βασιλίσσης ἔπρεπε νὰ ἦναι ἀκάματος, καὶ οὐχὶ νὰ καταβάλληται μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας καλπασμοὺς, φερόμενος ἀναξίως τῆς ἐντίμου καὶ ὑψηλῆς θέσεώς του. Καὶ ὁ ἵππος ὑπέλαβε μετὰ ταπεινότητος, ὅτι δὲν ἀντεῖχε πλέον, καὶ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ, ἀν καὶ ἐγνώριζεν ὅτι τούτο ἦτον ἔγκλημα καθοσιώσεως· ἠτοιμάζετο δὲ νὰ ὀρθωθῇ εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας, εἰς λογαριασμὸν καὶ εἰς βᾶρος τῆς Μεγαλειότητός της, ἀλλ' ἡ μικρὰ Βασίλισσα ἐκωρίσθη ἀπὸ τσαούτην ὀργὴν, ὥστε κροτήσασα τὴν μάστιγά της τὸν ἐκτύπησε διὰ τῶν ποδῶν ὡς διὰ πτερινιστήρων, καὶ ἤλαυνε βιαίως τοὺς χαλινούς· ὁ ἵππος ἐν τούτῳ ὠρθώθη εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἡ βασίλισσα ἠναγκάσθη νὰ πιασθῇ ἀπὸ αὐτὸν ὅπως ἠδυνήθη, εἰδὲ μὴ ἐπιπτε κατὰ γῆς καὶ εὗρίσκετο εἰς τὴν δυσάρεστον στάσιν τοῦ ἵππου. Ἴδουσα δὲ τὸν κίνδυνον μετέβαλε τὴν ὀργὴν εἰς γλυκύτητα καὶ τὰς ἀπειλάς εἰς παράκλησιν.

— Καλέ μου Νικόλ — οὗτος ἦτον ὁ ἵππος τῆς — καλέ μου Νικόλ, τῷ ἔλεγε, περιπάτει εἰς τὰ τέσσαρα καὶ φέρε με ἔτι ἕνα γύρον εἰς τὸ δωμάτιον, ἕνα μόνον γύρον σοὶ ζητῶ.

— Ἀπὸδῆσα πλέον, καὶ ἡ κακία σου με ἐτάραξε.

— Σοὶ ὑπόσχομαι νὰ μὴ εἶμαι πλέον κακὴ. Καλέ μου Νικόλ, ἕνα γύρον ἀκόμη, νὰ ζήσης!

— Οὔτε βῆμα δύναμαι νὰ προχωρήσω. Ἴδὲ πῶς βῆχῳ, ἰδὲ πόσον εἶμαι κόκκινος!

— Θέλεις λοιπὸν νὰ πέσω κάτω, καὶ νὰ πάθω κακόν; αἱ χεῖρές μου ἐξεδάρησαν καὶ δὲν δύναμαι πλέον νὰ κρατηθῶ. Πόσον εἶναι κακὸς ὁ Νικόλ· δὲν θὰ τὸν ἀγαπῶ πλέον!

Ἐν τούτοις ἐμαλάσαστο ὁ γελωτοποιὸς, καὶ ἡ μικρὰ βασίλισσα ἤτις ἐθεώρει τὴν συγκίνησίν του δι' ἐνὸς καθρέπτου ἐνετικοῦ, ἐδιπλασίασε τὰς θωπείας καὶ φιλοφρονήσεις ποθοῦσα νὰ θριαμβύσῃ ὅσον δυνατόν ταχύτερον.

— Ἐλα Νικόλ, ἔσο καλὸς καὶ εὐάρεστος. Ἴδου, ἀν θέλῃς νὰ με φέρῃς ἕνα γύρον, ἕνα καὶ μόνον γύρον, ὑπόσχομαι νὰ σοὶ δώσω ἕν φίλημα.

Τότε ὁ Νικόλ, ἀν καὶ ἔβηχε πολὺ καὶ ἦτο φλογισμένος, ἤρχισε νὰ περιφέρῃ τετραποδῆ τὴν μικρὰν βασίλισσαν, ἣτις εὐθυμὸς καὶ γελῶσα ἐχαιρέτησε τοὺς συντρόφους ὅτε διέβη πλησίον των, ἀλλὰ δὲν διήρκεσεν ὁ θριαμβὸς της πολὺ· πεσοῦσα εἰς τὸ πάτωμα, ἐκτύπησε τὴν ξανθὴν κεφαλὴν της εἰς μίαν ἄκραν τοῦ θρόνου, ἐνῶ ὁ Νικόλ ἔκειτο κάτω ἀναισθητῶν. Τὰ δὲ μικρὰ κοράσια, ταῦτα ἰδόντα, ἔσπευσαν μετὰ τρόμου καὶ κραυγάζοντα, καὶ ἡ μικρὰ βασίλισσα, μηδὲως προσέχουσα εἰς τὸ ρέον αἷμά της, ἐχύθη ἀπεγνωσμένη εἰς τὸ λειποψυχὸν σῶμα τοῦ γελωτοποιοῦ, καὶ τὸ ἐθλίβε διὰ τῆς τρυφερᾶς ἀγκάλης, τὸ κατεφίλει, καὶ τῷ ἔδιδεν ὀνόματα συμπαθητικὰ καὶ περιπαθέστατα.

— Νικόλ! ἐβόα ἡ Μαρία, ἐξύπνησον Νικόλ! μὴ μένης με ὀφθαλμοὺς ἐσφαλισμένους καὶ με στόμα ἀνοικτόν. Ἀποκρίθητι, διὰ τὸν θεόν, εἰς τὴν μικρὰν Μαρίαν σου, ἐγὼ φοβοῦμαι, Νικόλ, καὶ μὴ θέλῃς νὰ ἀποθάνω ἀπὸ τὸν φόβον μου!

Καὶ τὰ μικρὰ κοράσια, ἔτι πλειότερον, διὰ τὸν φόβον αὐτῆς, τρέμοντα, ἐκρχύαζον καὶ αὐτὰ, καὶ ᾠδύροντο, ἕως οὗ τρεῖς ἄνθρωποι εἰσῆλθον δεικνύοντες τὸν αὐτὸν τρόμον, ὁ λοχαγὸς τῆς φρουρᾶς ξιφῆρης, ἡ παιδαγωγὸς τῶν κορασιῶν, καὶ ἡ ἀντιβασίλισσα ἡ βασιλομήτωρ.

— Ἡ κόρη μου πληγωμένη! Θεέ μου, ἀλήθευσεν ἡ προαίσθησίς μου, κακοῦργοι ἐπειράθησαν νὰ τὴν δολοφονήσωσι.

— Νικόλ, Νικόλ! ἔλεγεν ἡ μικρὰ βασίλισσα, μὴ προσέχουσα εἰς τοὺς εἰσελθόντας, κύταξόν με, ἀγαπητὲ Νικόλ, ἀναιξον τοὺς ὀφθαλμούς σου!

Ἐνῶ δὲ ἡ Μαρία Λωραίνη ἐσπύγγιζε τὴν ἐλαφρὰν τῆς μικρᾶς βασιλίσσης πληγὴν, ἐν τῶν κορασιῶν, ἐρωτηθὲν, διηγήθη τὸ περιστατικόν.

Καὶ ὁ ἰατρὸς, κληθεὶς ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ, ἦλθε καὶ ἐξετάσας τὸν πάσχοντα, ἀφήρσε τὸ ἱμάτιόν του, καὶ τὸν ἐφλεβοτόμησε, εἰς μάτην δὲ ἐζήτησαν νὰ ἀπομακρύνωσι τὴν μικρὰν Μαρίαν, διότι ἀπεποιεῖτο ἐπιμόνως νὰ ἀφήσῃ τὴν χεῖρα, ἐθεώρει μάλιστα τὸ φλεβοτομικὸν ἐργαλεῖον, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ μακρυνθῇ ἀν καὶ τὸ αἷμα τὴν ἔκαμε νὰ ὠχρίᾳ καὶ νὰ τρέμῃ. Συνελθόντος δὲ τοῦ Νικόλ, ἐβρίθη εἰς τὰς ἀγκάλης του, τῷ ἔδωκε πολλὰ καὶ περιπαθῆ φίλήματα, καὶ ἤρχισε νὰ χύνη ἀφθονα δάκρυα, ἐνῶ ὁ φόβος καὶ ἡ ἀνησυχία τα ἐκράτου προτοῦ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ὁ δὲ Νικόλ, ὠχρὸς ὡς θὰ ἦτον ὁ Λάζαρος κατὰ τὴν τριήμερην ἀνάστασίν του, ἔφερε περὶ αὐτὸν παράφορον καὶ νεκρὸν βλέμμα, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, ἀναλαβὼν τὰς φρένας, ἐκαμώθη ὅτι ἔχει ἤδη κάλλιστα, καὶ ἠθέλησε νὰ ἐγερθῇ, δὲν εἶχεν ὅμως δύναμιν, καὶ ἔπιπτεν ἀν δὲν ἐκράτει αὐτὸν ὁ ἰατρὸς.

— Μαρία, Μαρία, τί ἔκαμες; εἶπεν ἡ ἀντιβασίλισσα δι' ὕψους λίαν ἐπιπληκτικῶ· εἰάν ἐν τῷ ἔλειε αὐτοῦ δὲν ἐθαυματούργει ὁ Παντοδύναμος, ὅποια τέψις συνειδότης θὰ σὲ ἐβασάνιζεν ὅλην

σου τὴν ζωὴν διὰ τὸν θάνατον τοῦ πιστοτάτου αὐτοῦ ὑπρέτου σου;

— Δὲν ἦτο σφάλμα τῆς μικρᾶς κυρίας μου, ἀπεκρίθη ὁ Νικόλ ἰδὼν δεδακρυσμένους τῆς Μαρίας τοὺς ὀφθαλμούς, ἦτο σφάλμα ἐδικόν μου διότι ἠθέλησα νὰ φέρω πολλοὺς γύρους εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἡ δὲ μικρὰ Μαρία ἐχύθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νάνου καὶ ἐθλίψε τὴν μεγάλην κεφαλὴν του διὰ τῶν τρυφερῶν βραχιόνων της.

— Ὡ μὴ λέγῃς ψεύματα, Νικόλ, θέλω νὰ μὲ ἀπαλλάξῃς τῶν μητρικῶν ἐπιπλήξεων, ἐγὼ ἔπαισα, μόνη ἐγὼ, ἀλλ' ὑπόσχομαι νὰ μὴ ἦμαι πλέον κακὴ.

— Γενναῖε καὶ πιστότατε Νικόλ, εἶπεν ἡ ἀντιβασίλισσα καὶ ἔτεινε τὴν δεξιάν εἰς τὸν γέροντα, ἡ θυγάτηρ μου ὀφείλει εἰς σὲ ἑλευθερίαν, ζωὴν καὶ τὸν θρόνον ἴσως, ἐν τούτοις οὕτω σὲ ἀνταμείβει!

Ἄλλ' ὁ Νικόλ, ἅμα ταῦτα ἀκούσας, ἔστυρεν ἀπὸ τὸν κόλπον του ράβδον μικρὰν, ἀφ' ἧς ἐκρέμαντο κωδωνίσκοι—σύμβολον τῶν τότε γελωτοποιῶν— ἤρχισε πολλοὺς καὶ ἀστείοτάτους μορφασμούς, διότι οὕτως ὑπεξέφευγε πάντοτε τοὺς ἐπαίνοους τῆς ἀντιβασίλισσης, ὁσάκις αὐτὴ ὑπενθύμιζεν, εἴτε κατ' εὐθείαν εἴτε πλαγίως, τὰς ἐκδουλεύσεις του. Καίτοι δὲ ἀδύνατος, ἐφάνη τοσοῦτον φιλοπαίγμων καὶ διασκεδαστικός, ὥστε ἡ συγκίνησις τῶν περιεστώτων ἐτρέπη εἰς εὐθυμίαν καὶ γέλωτα. Καὶ τοῦτο ἐζήτηε ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, διότι στηριχθεὶς εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ἱατροῦ, χωρὶς νὰ παύσῃ τὰς τρέλας του, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, καὶ ἀντὶ χαιρετισμοῦ ἐφιλοδώρησε τοὺς μείναντας μὲ χίλια χοροπηδήματα κωμικὰ καὶ παράδοξα.

Ε΄.

Ἐρρίκος ὁ ἐκ τῶν Γιζῶν

Ἡ δὲ ἀντιβασίλισσα, τεταραγμένη διὰ τοὺς ἀλληλουχεῖς φόβους της, ἐπλησίασεν εἰς τὸν ἐξώστην ἵνα ἀναπνεύσῃ ἀέρα καθαρώτερον, ἀλλὰ μόλις εἰς τὸ μάρμαρον στηριχθεῖσα ὠχρίασε, διότι μακρὸς θόρυβος τυμπάνων καὶ σαλπύγγων ἤκούετο, καὶ οἱ φρουροὶ ὠπλίζοντο εἰς τὰ παράλια καὶ ἔλεγον καὶ ἐζήτουν τὸ ἑαυτῶν σύνθημα. Ἄλλ' οἱ φόβοι της διελύθησαν διότι μετ' ὀλίγον, καταβιβασθεῖσης τῆς γεφύρας, διέβησαν πολεμισταὶ φέροντες σημαίαν, ὅπου ἐγράφοντο τὰ παράσημα τῆς Γαλλίας.

Καὶ ἰδοῦσα τὴν σημαίαν ταύτην, ἠσθάνθη μεγάλην χαρὰν ἡ ἀντιβασίλισσα, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της, ἔτεινε τὰς εὐγενεῖς καὶ καλὰς χεῖρας πρὸ τοὺς πολεμιστὰς καὶ τοὺς ἐχαιρέτησεν, ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ συγκίνησις της ὅτε ἐγνώρισεν τὸν ἀνεψιὸν Ἐρρίκον Γίζην, τῆς συνοδείας αὐτοῦ προπορευόμενον!

— Ὡ σὲ εὐχαριστῶ! θεέ μου, σὲ εὐχαριστῶ, ἐπεφώνησεν ἀσπασθεῖσα τὸν χρυσοῦν σταυρὸν τοῦ κομβολογίου της, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἔρμος τῶρα εἰς

ξένον τόπον, καὶ ἔχω καὶ ἐγὼ τοὺς προστάτας μου.

Καὶ καταβάσα τὴν σκάλαν μετὰ σπουδῆς ἐρρίφη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀνεψιοῦ της, καὶ τὸν ἐθλίβε πολλάκις καὶ περιπαθῶς εἰς τὸ στήθος της.

— Ἐρρίκέ μου, καλέ μου ἀνεψιέ, τέκνον τοῦ ἀδελφοῦ μου προσφιλέστατον, ἄφες νὰ σὲ βλέπω, ἄφες νὰ ψαύσω τὴν κόμην σου, δός μοι νὰ θλίψω τὴν χεῖρά σου, ὦ ναι, εἶσαι ἄξιος τῆς εὐγενεστάτης καταγωγῆς τῆς Λωραίνης, εὐρίσκω εἰς τὴν ὑπερήφανον καὶ ἀνδρικήν ὄψιν σου τὴν ἐπιβάλλουσαν φυσιογνωμίαν τοῦ πατρός μου Κλαυδίου Γίζου. Δὲν φοβοῦμαι πλέον οὔτε τὴν προδοσίαν, οὔτε τὸ μῖσος, οὔτε ταύτην τὴν ἀπαίσιον Ἀγγλίαν. Γιὲ τοῦ ἀδελφοῦ μου, σὲ κρατῶ εἰς τὴν ἀγκάλην μου. Εἶμαι ἡσυχος πλέον, δὲν φοβοῦμαι ἤδη τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον! Αὔριον θὰ ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ Ἐδιμβουργον, θὰ σὲ ἔχω πλησίον μου εἰς τὴν Βουλήν, καὶ ἡ φωνή μου θὰ ἦναι ἀφοβος καὶ κραταιά, διότι Ἐρρίκος Γίζης, ὁ γάλλος, ὁ ἀπόγονος τοῦ οἴκου τῆς Λωραίνης, θέλει μὲ προστατεύσει. Τῶρα Ἐρρίκε, ἄς εὐφρανθῶμεν ἐν οἰκογενεῖᾳ. Ἐλθέ ἀνεψιέ μου προσφιλεῖ, ἐγὼ θὰ σοῦ λύσω τὸν θώρακα, ἐγὼ θὰ σὲ κεράσω τὸ ποτήριον τοῦ Καλῶς ἤλθες, ἐγὼ θὰ τὸ πληρώσω γαλλικοῦ οἴνου. Ἐρρίκε, εἰς αὐτὸ θὰ βρέξω τὰ χεῖλη μου καὶ τὰ χεῖλη τῆς μικρᾶς Μαρίας, τῆς ἐξαδέλφης σου, ὦ ἀγαπητὸν τέκνον! Πρέπει νὰ τὴν ἰδῆς, νὰ τὴν ἰδῆς ἀμέσως. Θὰ ἀκούσης ἀπὸ τὸ στόμα της τὴν φίλην, τὴν πάτριον γλῶσσαν μας! Ἐρρίκε, θὰ προφέρῃ τὸ ὄνομά σου, διότι πρὸ πολλοῦ τὴν ἔμαθα νὰ τὸ προφέρῃ. Ὡ ποσάκις τῇ ὠμίλησα περὶ τοῦ ὠραίου πύργου, ὅπου ἔρρεον αἱ ἡμέραι τῆς νεότητός μου, ὅπου ἔζησα παιδίσκη χαροποιὰ καὶ ἀμέριμνος! Οὐαί! οὐδέποτε ἐφантаζόμην ὅτι μοὶ ἐγράφοντο συμφοραὶ εἰς τὴν Σκωτίαν, εἰς τὸν ἄγριον καὶ βάρβαρον τόπον, ὅτε Λουδοβίκος Ὁρλεάνς, ὁ δούξ τοῦ Λογγεβίλ, ὁ πρῶτος μου σύζυγος μὲ ἔφερεν εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Γαλλίας. Ἡ εὐδαιμονία μου παρῆλθεν ὡς ἀστραπή. Μετὰ τρία ἔτη ἔκλειον τὸν θάνατον τοῦ τρυφερωτάτου συζύγου μου. Καὶ Ἰακώβος ὁ Ε΄ ἐλθὼν εἰς Γαλλίαν, μὲ εἶδε, μὲ ἠγάπησε, καὶ δι' αὐτὸν ἀπεποιήθη τὸν ἔρωτα Ἐρρίκου τοῦ Η΄. ὅστις ἐφύλαξε μῖσος ἀδιάλλακτον καὶ βαρὺ ἐντεῦθεν πηγάζουσιν, Ἐρρίκε, καὶ ὁ θάνατος τοῦ Ἰακώβου καὶ οἱ κίνδυνοι ἐν οἷς ἐξετέθη καὶ ἐν οἷς ἤδη διατελῶ ἐντεῦθεν αἱ συμφοραὶ αἱ καταμαστιζούσαι τὸν δυστυχῆ τοῦτον τόπον. Ἰποπετεύω πάντοτε διὰ τὴν ζωὴν μου, καὶ διὰ τὴν ζωὴν τῆς κόρης μου· συνομωσθαί ἀλληλουχεῖς καὶ ἀτελεῦτητοι, πολῖται ταραχοποιοὶ, εὐπατρίδαι φιλόδοξοι μὲ περικυκλόνουσι, καὶ ἡ αἵρεσις, ἡ αἵρεσις πρὸ πάντων ἐγείρεται ἀπειλητικὴ καὶ ἀπαίσιος...

Ἐρρίκος ὁ Η΄ ἀφοῦ μὲ ἐκράτησε, θνήσκουσαν, ἐν αἰχμαλωσίᾳ, ἀφοῦ ὤνειρεύθη τὸν θάνατον τῆς κόρης μου, ἐζήτησεν εἰς γάμον τὴν Μαρίαν μου, δηλαδὴ ἐζήτησε τὸ στέμμα της διὰ τὸν υἱὸν του

τὸν πενταετῆ, ἐλπίζων νὰ ἔχη οὕτως εἰς χεῖρας καὶ τὰ δύο βασίλεια. Καὶ τί δὲν εἶπε, καὶ τί δὲν ἐνήργησεν, ὁ διεφθαρμένος! Τὰ πάντα μετεχειρίσθη, ἀπειλὰς, βίαν, δολοπλοκίας, ἀλλ' ἐγὼ ἀντέστην μετὰ γενναιότητος, προτιμῶσα τὸν θάνατον μᾶλλον ἐμοῦ καὶ τῆς Μαρίας, ἢ τὴν ἄτιμον συγγένειαν ἀνθρώπου ἔχοντος πάντοτε λειτουργὸν τὸν δῆμιον καὶ τὰ δηλητήρια. Εἰς Σκῶτος, ὁ κόμης Ἀρρᾶν, κατεπολέμησε μετ' ἐμοῦ τὰ σχέδιά του καὶ με' ἐβοήθησε νὰ ἀπορρίψω, διὰ τῆς Βουλῆς, τὰς μισητὰς προτάσεις τοῦ πρέσβεως τοῦ Ἑρρίκου. Εὐγνωμονοῦσα, ἐπίστευσα τὴν ἀφοσίωσίν του καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἀφεθῶ εἰς τὴν πίστιν ἀγαθοῦ ὑπηκόου· ἀδυνατοῦσα, γυνὴ ἐγὼ, νὰ διαχειρίζωμαι τὰς ἡνίας τοῦ Κράτους, ἀπεφάσισα νὰ μοιράσω μετ' αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν μου, καὶ ἡ Βουλὴ, μετὰ πολλὰς προσπάθειάς καὶ ἀντιστάσεις, συγκατένευσε νὰ τὴν ὀνομάσῃ ἀντιβασιλεία τῆς Σκωτίας καὶ κηδεμόνα τῆς κόρης μου. Ὁ ποταπός! ἀπέβαλε τότε τὸ προσωπεῖον καὶ μοι εἶπεν ἀναισχύντως, ὅτι ἡ Μαρία Λωραίνη ἓνα μόνον δύναται νὰ ἔχη σύζυγον, τὸν υἱὸν τοῦ κόμης Ἀρρᾶν! ἤκουσε ποτὲ προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ πάππου σου; Ναὶ ὁ κόμης Ἀρρᾶν, ὄνομα εἰς τὴν Γαλλίαν ἄγνωστον, ὃν ἐγὼ ἀνύψωσα μέχρι τῶν ποδῶν μου, αὐτὸς ἐπωφθαλίμασε τὴν συγγενειάν μου καὶ ἐζήτησε νὰ καταβιάσῃ ἀπὸ τὸν θρόνον τὴν Μαρίαν μου, ἀναβιδιάζων τὸν ἀγεννῆ καὶ ἄδοξον υἱὸν του. Ἐρρίκει μετὰ τρεῖς ἡμέρας συνέρχονται αἱ Βουλαι, καὶ θὰ φανερώσω τὰς ἀναισχύντους προτάσεις του. Ἐὰν αἱ Βουλαι δὲν τὸν ἀναθεματίσωσιν, ἂν δὲν κινήθωσιν εἰς γέλωτα διὰ τὰ ἀνόητα ὄνειρά του, θὰ πολεμήσωμεν, Ἐρρίκει, δὲν εἶναι ἀλήθεια; σὺ θὰ γυμνώσῃς τὸ ξίφος διὰ τὴν θείαν σου, καὶ ὁ θεὸς ἄς προστατεύσῃ τὸν δίκαιον ἀγῶνα!

Καὶ λαβοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ Ἑρρίκου τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου ἡ Μαρία διέτριβε μετὰ τῶν τεσσαρῶν συντρόφων τῆς.

— Κύτταξε, τῷ εἶπε, κύτταξε! μεταξὺ τῶν παιδίων τούτων εἶναι καὶ ἡ μικρὰ Μαρία· εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ διακρίνης ἀμέσως τὴν κόρην μου, διότι εἶναι ἡ ὠραιότερα. Ὅποια χάρις εἰς τὸ βλέμμα τῆς, ὅποια καλλονὴ εἰς τὰς στοργύλας καὶ μικρὰς χεῖράς τῆς, ὅποια ἀφέλεια εἰς τὸν βηματισμὸν καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας κινήσεις τῆς!

Σπεύσασα δὲ ἤρπασε τὴν μικρὰν βασίλισσαν, τὴν ἐφίλησε καὶ τὴν ἐθώπευσε μετὰ περιπαθείας. Παραμερίσασα μετὰ ταῦτα τὴν ξανθὴν κόμην ἥτις ἐσκέπαζε τὸ περικαλλὲς πρόσωπον τοῦ θυγατρίου,

— Κύτταξε, Μαρία, τῷ εἶπε, κύτταξε τὸν ὠραιότερον ἐξ ἀδελφόν σου Ἑρρίκον Γίττην ὅστις ἦλθεν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν νὰ σὲ φέρῃ ἐν φίλημα ἀπὸ τὸν πάππον σου καὶ δῶρα πλουσιώτατα καὶ πολλὰ.

Ἡ δὲ μικρὰ βασίλισσα ἤπλωσε τὴν χεῖρα εἰς

τὸν ἵππότην, ὅστις, χωρὶς προοιμίων, ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὴν περικαλλῆ παιδίσκην, καὶ οἱ παχεῖς μύσκακές του ἔτριψαν τὰς ῥοδόχρους παρειὰς τῆς Μαρίας. Αὕτη δὲ μετὰ τὸν ἀσπασμὸν τοῦ πολεμιστοῦ, ἔρριψεν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ τὰς χεῖρας, ἔκλινε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώτησε δι' ὄλης τῆς σοβαρότητος.

— Ὁ μνηστῆρ μου, ὁ βασιλόπαις τῆς Γαλλίας Φραγκίσκος θέλει νὰ γένη ἵππος μου;

Ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτὸς καὶ ἡ ἀντιβασιλίσα ἐγέλων διὰ τὴν ἐρώτησιν,

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ἡ μικρὰ βασίλισσα, ἀρρώστησεν ὁ καλὸς μου Νικὸλ, καὶ κάποιον ἄλλον πρέπει ἐγὼ νὰ ἱπτεύσω.

— Μὴ ἀνησυχῆς, μικρὰ ἐξαδέλφη μου, τὴν διέκοψεν ὁ Ἑρρίκος, διότι ἅμα φθάσωμεν εἰς τὴν Γαλλίαν ἐγὼ θὰ σοὶ δώσω ἵππον ἀληθινὸν μικρότατον καὶ μαθημένον, ὅστις θὰ ἦναι καλλίτερος καὶ τοῦ Νικὸλ καὶ τοῦ βασιλόπαιδος τῆς Γαλλίας.

ΣΤ'.

Ἀραβῶν.

Εἰς τὴν γηραιὰν πόλιν τοῦ Ἐδιμβούργου, εἰσῆλθον τρία ὀχήματα τὴν αὐτὴν ὥραν καὶ διὰ τριῶν διαφόρων θυρῶν. Ἦτο ἡμέρα βασιλικῆς συνεδριάσεως καὶ τὴν Βουλὴν ἐμελλε νὰ προεδρεύσῃ ἡ μικρὰ βασίλισσα. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὄχημα, ὑπὸ πλουσίας καὶ πολυαριθμοῦ τιμώμενον συνοδείας, ἔφερε τὴν βασίλισσαν Μαρίαν-Στουάρτην καὶ τὴν μητέρα αὐτῆς Μαρίαν Λωραίνην, τὸ δὲ δεύτερον ἦτο τοῦ κόμης Ἀρρᾶν καὶ τὸ τρίτον ἔφερε νεανίαν δεκαεπταετῆ μόλις, ἂν καὶ ἡ ὄψις του ἦ σοβαρὰ τὸν ἐδείκνυε πλέον ἡλικιωμένον. Τὰ τρία δὲ ὀχήματα ἐστάθησαν πρὸ τοῦ ἀρχαίου μεγάρου ὅπου τὰ μέλη τῆς Βουλῆς συνήρχοντο ἤδη, καὶ ὁ λόρδος Ἀρρᾶν ἔσπευσε μεταξὺ τῶν ὑποδεχομένων τὴν ἀντιβασιλίссαν καὶ τὴν κόρην τῆς, ἵνα προσφέρῃ τὰς φιλοφρονήσεις του.

Ὁ κόμης Ἀρρᾶν διήνυε τὸ πεντηκοστὸν τῆς ἡλικίας του, ἦτο δὲ μικρόσωμος, λεπτὸς καὶ χολερικῆς κράσεως. Παράδοξοι περιστάσεις, περὶ ὧν εἰ ἀνθρώποι ὠμίλου μετὰ προφυλάξεως, ἀνεβίβασαν τὸν ἄνδρα τοῦτον, ἀπὸ πτωχῆς οἰκογενείας, εἰς θέσιν πρωτίστην καὶ εὐπορωτάτην. Ὁρφανὸς, ἀνατρεφόμενος δι' εὐσπλαγγίαν εἰς τὸν οἶκον τοῦ λόρδου Μὰκ Στέβγαλ, θεοῦ ἐκ μητρὸς, διέβαινον ἐσπέραν τινὰ ἐν λέμβῳ εἰς τὸν ποταμὸν μετὰ τοῦ εὐεργέτου αὐτοῦ καὶ τριῶν ἐξαδελφῶν υἱῶν τοῦ γέροντος καὶ κληρονόμων... Ὁ Λεβῆς-Ἀρρᾶν ἐκωπηλάττει ὅτε ἀνετράπη αἰφνιδίως ἡ λέμβος, καὶ πέντε ἄνθρωποι πίπτουσιν εἰς τὸ κύμα, εἰς μόνος σώζεται, εἰς μόνος ὅστις τῇ συμφορᾷ τῶν λοιπῶν, φθάνει ἀπὸ τῆς πενίας εἰς τὸν πλοῦτον, καὶ γίνεται κτήτωρ κληρονομίας σχεδὸν βασιλικῆς καὶ βουλευτῆς τῆς Σκωτίας. Πλούσιος ἦδη καὶ ἰσχυρὸς ἐβάδισε μὲ μεγάλα βήματα πρὸς τὴν φιλοδοξίαν, διότι πλὴν τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ χρυσοῦ, εἶχε καὶ ἀγχίνοιαν καὶ ἐπιτηδεύματα ἐκ

τῶν σπανιωτάτων. Οὕτω καὶ ἡ βασίλισσα αὐτῆ, ἢ κατ' ὀλίγον ἐκέρδησεν ὀλοσχερῶς, ἐλησμόνησεν ἐπὶ τέλους τὴν ἀποδιδομένην εἰς τὸν πλοῦτόν του πηγὴν, ἐπίστευσεν εἰς τὴν πίστιν του καὶ ἀπέθηκεν εἰς χεῖράς του τὴν τύχην αὐτῆς καὶ τῆς Μαρίας Στουάρτης. Ἄλλ' ὁ Ἄρρᾶν, τὸ προσωπεῖον ἀποβαλὼν, ἐφηνέρωσε τοὺς ἰδιοτελεῖς σκοπούς του, διανοουμένου νὰ ἀναδιβάσῃ τὸν υἱόν του πλησίον τῆς μικρᾶς βασιλίσσης, εἰς τὸν θρόνον τῆς Σκωτίας. Δύναται τις νὰ συμπεράνῃ, μετὰ ποίας ἀγανακτήσεως ἔμαθεν ἡ Μαρία Λωραίνη τὴν προδοσίαν του. Ἄλλ' εὐρισκομένη εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ ἐκράτησε τὸν θυμὸν τῆς, προστεpoιήθη ἀποκριθεῖσα ὅτι θὰ συγκαλέσῃ τὴν Βουλὴν περὶ τοῦ μνηστήρος τῆς Μαρίας, καὶ χωρὶς νὰ ἐνθαρρύνῃ τοῦ ἀντιβασιλέως τὴν φιλοδοξίαν, τὸν ἄφησεν οὕτως ὄνειρευόμενον.

Τότε ὁ κόμης Ἀρρᾶν δὲν ἐσκέπτετο ἄλλο ἢ πῶς νὰ κερδήσῃ πατριαστὰς εἰς τὸ Βουλευτήριον καὶ μετεχειρίσθῃ ἀφθόνως τὰ μέσα τῆς θέσεώς του καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δολοπλοκίαν. Πλήρης λοιπὸν ἐλπίδων ἐφέρετο εἰς τὴν συνέλευσιν ὅπου ἐμελλε νὰ ἀποφασισθῶσι τὰ οὐσιωδέστατα συμφέροντά του. Καὶ χαίρει τὴν Μαρίαν Λωραίνην, τοσοῦτον ἐφίκετο ἀσφαλῆς εἰς τὰς ἐλπίδας του, ὥστε ἡ ἀντιβασιλίσα ἀνησυχήσατα ἠσθάνθη τρόμον ἐπὶ στιγμὴν ἄλλ' ἐκ τῶν Γίζων καταγομένη εἶχε ψυχὴν ἐνηργητικωτάτην καὶ μὴ εὐκόλως ἀποθάρρυνόμενην. Φθῆσα δὲ εἰς τοῦ Βουλευτηρίου τὰ προπύλαια, ὠμίλησεν ἀταράχως μειδιῶσα, μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐμελλε νὰ κηρυχθῆ ἑχθρὸς αὐτῆς ἀσπονδότητος. Τότε δὲ ὁ ὠχρὸς νεανίας, περὶ οὗ εἶπομεν ἤδη, διασχίσας τὸ πλῆθος, ἐγονάτισε πρὸ τῆς ἀντιβασιλίσσης, καὶ τῇ ἐνεχειρίσεν ἐσφραγισμένην ἐπιστολήν.

Ἡ δὲ Μαρία Λωραίνη ἐδάκρυσεν ἰδοῦσα τὴν ἐπιστολήν, διότι ἐγνώρισεν τὸν χαρακτῆρα Ἰακώβου τοῦ εἰ. ἀπεσφράγισεν αὐτὴν καὶ ἀνέγνω τὰδε.

« Μαρία Λωραίνη, βασίλισσα τῆς Σκωτίας.
 » Ἐάν ποτε ὁ Θεὸς, σύζυγέ μου προσφιλεστάτη,
 » με καλέσῃ παρ' αὐτῷ εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην
 » τῶν κινδύνων καὶ τῶν πολέμων, ἀφισρῶν εἰς
 » τὴν ἀγάπην σου τὸν υἱόν, ὅστις ἐγεννήθη κατὰ
 » τὴν ἀμαρτήσασαν νεότητά μου, καὶ σὲ παρα-
 » καλῶ ἐν ὀνόματι τῆς θεομήτορος καὶ διὰ τὴν ἀ-
 » γάπην μου, νὰ γίνῃς μὴ·νηρ διὰ τὸν Ἰακώβον Μου-
 » ράην, βαρῶνον τοῦ Α. Ἀνδρέου.

Κάρολος ὁ βασιλεὺς.»

— Ἐγέρθητι, τέκνον μου, εἶπε μετὰ συγκι-
 νήσεως ἡ βασίλισσα, τείνουσα τὴν χεῖρα εἰς τὸν νεανίαν· ἐγέρθητι, Ἰακώβε, καὶ ἔλθε νὰ ἐναγκα-
 λισθῆς καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν σου. Ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως, ὅστις μᾶς βλέπει ἀπὸ τὸν οὐ-
 ρανὸν, γνωρίζει ἂν ἡ καρδιά μου θέλῃ νὰ σε προστατεύω καὶ νὰ σε ἀγαπῶ. Τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ χωρισθῆς ἀπὸ ἡμᾶς.

Ὁ δὲ Μουράης, κύψας μέχρις ἐδάφους, ἠκολού-
 θησε τὴν ἀντιβασιλίσαν, μιχθεὶς εἰς τὴν συνο-

δαίαν τῆς, εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου ἐμελλε νὰ γίνῃ ἡ βασιλικὴ συνεδρίασις. Ἡ μικρὰ βασίλισσα Μαρία, φέρουσα τὸ στέμμα εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν βασιλικὸν μανδύαν εἰς τοὺς ὤμους, ἐκάθησεν εἰς τὸν ἐπιτήδεος ἐτοιμασθέντα θρόνον, ἐνῶ ἡ ἀντιβασιλίσα ἐστάθη δεξιᾷ αὐτῆς, ἀριστερόθεν δὲ ὁ κόμης Ἀρρᾶν.

Καὶ ἀφοῦ πάντες ἐπευρῆμασαν τὴν μικρὰν βασιλίσαν καὶ πάλιν ἐπηνῆλθεν ἡ σιωπὴ, ἠγέρθη ὁ ἀντιβασιλεὺς, καὶ διὰ λόγου μακροῦ καὶ ἐπιτηδειοτάτου, ἐκήρυξεν ὅτι ἦτον ἀναγκὴ νὰ ἐκλεχθῆ ὁ σύζυγος τῆς διαδόχου βασιλίσσης, διότι τοῦτο ἀπαιτοῦσι τὰ συμφέροντα τοῦ βασιλείου καὶ ἡ Σκωτία θέλει ἓνα προστάτην, πρὸ πάντων δὲ θέλει νὰ παύσῃσι πλέον αἱ ταραχαὶ αἱ ὑποκινούμεναι ἀπὸ ἡγμονίας, θηρεύοντας τὸ βασιλικὸν τοῦτο συνοικέσιον, εἴτε ὑπὲρ αὐτῶν εἴτε ὑπὲρ τῶν οἰκειῶν.

— Ἡ ἀντιβασιλίσα, ἐπέρανεν τὸν λόγον του, ἃς προσκληθῆ πρώτη νὰ γνωμοδοτήσῃ ἐπὶ τοσοῦτον σπουδαίᾳς ὑποθέσεως· ἀναμφισβόλως θὰ προλάβῃ τοὺς περὶ τούτου πόθους μας.

— Ναι, μιλόρδοι, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία Λωραίνη, ἡ Σκωτία ἔχει ἀνάγκην προστάτου καὶ ὑπερασπιστοῦ ἢ κόρης μου. Ἀναγγέλλω λοιπὸν εἰς ὑμᾶς, με χαρὰν μητρὸς, ὅτι ὅλοι οἱ πόθοι σας καὶ οἱ πόθοι μου γίνονται ἤδη, διότι ἡ μεγαλειότης του, ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Ἐρρίκος ὁ δεύτερος, ζητεῖ τὴν βασίλισσαν Μαρίαν Στουάρτην διὰ τὸν πρωτότοκον υἱόν του τὸν βασιλοπαιδὰ Φραγκίσκον.

Πᾶσα ἡ Βουλὴ, ἐγερθεῖσα τότε αὐτομάτως, ἐπευρῆμασε τὸν λόγον τῆς βασιλίσσης, καὶ ἐξέπεμψεν ἐπιφωνήματα, ὁ Ἀρρᾶν δὲ αὐτὸς ἠναγκάσθη νὰ προσποιηθῆ ὅτι ἠσθάνθη τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμόν, ἄλλ' ἡ Μαρία Λωραίνη ἀνέφριξεν ἰδοῦσα τὸ λοζὸν βλέμμα του.

— Μιλόρδοι, εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεὺς χωρὶς νὰ προδώσῃ τὴν ταραχὴν του, δὲν μένει ἄλλο εἰς ὑμᾶς, εἰμὴ νὰ κανονίσετε τὰς συμφωνίας τοῦ γάμου, ὅστις ὑπερβαίνει πάντα τῆς Σκωτίας τοὺς πόθους.

Ἡ βασίλισσα, ὑπέλαβεν ἡ Μαρία Λωραίνη, ἀναχωρεῖ εἰς Γαλλίαν προστατευομένη ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ μου Ἐρρίκου Γίζου, καὶ θὰ διατρίψῃ παρὰ τὸν βασιλέα πενθηρόν τῃ, μέχρις οὗ ἡλικιωθῆ. Τότε θὰ ἐπιστρέψῃ παρ' ἡμῖν, ἵνα ἀναλάβῃ τὸ σκήπτρον ἀπὸ τὰς πιστὰς χεῖρας, εἰς ἃς τὸ ἐνεπιστεύθη, διατηροῦσα τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Σκωτίας, τὴν ἤδη ποθητὴν καὶ ἐλπίζομένην.

Καὶ νέει ἐπευφημήσεις ἐπεκύρωσαν τῆς βασιλίσσης τὰ σχέδια, τὰ δὲ μέλη τῆς Βουλῆς διελύθησαν μακαρίζοντες ἑαυτοὺς καὶ τὴν πατρίδα διὰ τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν εὐδαιμονίαν.

Ἐν τούτοις ἡ Μαρία Λωραίνη, μείνασα μετὰ τῆς κόρης αὐτῆς καὶ τῶν οἰκειῶν, ἐνευσεν εἰς τὸν νεανίαν Ἰακώβον νὰ πλησιάσῃ, καὶ μετὰ τοῦτο

βαθέως συγκινηθεῖσα ἀνεγνώρισεν ἐν αὐτῷ τοὺς χαρακτήρας Ἰακώβου τοῦ Ε΄ τοῦ προσφιλεστάτου αὐτῆς συζύγου.

— Τέκνον τῷ εἶπε, τοῦ λοιποῦ δὲν θέλω σὲ διακρίνει ἀπὸ τὴν θυγατέρα μου. Ἔσο ἀληθὴς υἱός μου, ἔσο πιστὸς ἀδελφός της καὶ ἀφωσιωμένος ὑπερασπιστής, διότι ἔχει ἀληθῆ προστασίας ἀνάγκη.

Ταῦτα δὲ λέγουσα ἔκλαιε, καὶ ἔπειτα λαβοῦσα τὴν μικρὰν βασιλισσαν, ἣτις ἔβλεπε χωρὶς νὰ ἐνοῆ, πῆν ἀπέθηκεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἰακώβου ἐνῶ τὸ ἔρασιμον ἐκείνο πλάσμα ἐκύτταζεν αὐτὸν μὲ ὄψιν πεφοβημένην ἅμα καὶ μειδιῶσαν, ἀλλ' ἐθαρρύνθη ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς μητρὸς καὶ ἔφερε τοὺς στρογγύλους βραχίονας εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ ἐφίλησε τὰς παρειάς του.

— Ὁ Θεὸς, ἀπεκρίθη ὁ Ἰακώβος Μουράη, ὁ Θεὸς μὲ ἀκούει καὶ ὁ πατήρ μου! ἄς ἦμαι κατηραμένος ἐάν λείψω ἀπὸ τὰ ἰσρά καθήκοντά μου.

Ἀλλὰ τὰ χεῖλη του ὁμιλοῦντος ἦσαν ὠχρά, ἔτρεμεν ἡ φωνή του, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔταπεινοῦντο. Δὲν ἤδυνήθη τέλος νὰ κρῦψη ἑλαφρὰν τινα φοίτην, ὅσε ἡ Μαρία Λωρραίνη κύψασα πρὸς αὐτὸν, καὶ ἀσπασθεῖσα τὸ μέτωπόν του τῷ εἶπε κατ' ἐπανάληψιν.

— Σὺ εἶσαι υἱός μου, υἱός μου ἀγαπητός, Ἰακώβε!

ΣΤ΄.

Ὅσα ἡ ἀρχὴ τοῦτοῦ καὶ τὸ τέλος.

Καὶ ἀντὶ νὰ πορευθῆ εἰς τὸ Στίρλιγγ μετὰ τῆς θυγατρὸς, παρήγγειλεν εἰς τὸν Ἑρρίκον Γίζην, ὅστις τὴν ἠκολούθησε μετὰ τινῶν ἐκ τῶν γάλλων πολεμιστῶν του εἰς τὸ Ἐδμβούργον, νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸν πύργον Δουμβαρτῶν. Ἐκεῖ ἐμελλεν ἡ ἀτυχὴς μήτηρ νὰ τελέσῃ θυσιᾶν θλιβερωτάτην, ἀποχωριζομένη τῆς κόρης της. Μετὰ ἓνα μῆνα τὴν παρέδωκεν εἰς χεῖρας τοῦ κόμητος Βρεξί, ἐπίτηδες εἰς τὴν Σκωτίαν ὑπὸ Ἑρρίκου τὸν Β΄ σταλέντος, ἡ δὲ Μαρία Στουάρτη ἀναβάσα περικαλλῆς Κάτεργον τῆς Γαλλίας, προσωρμισμένον εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Κλύδου εὔρε τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς, τὸν βαρῶνον Ἰακώβον καὶ τὰς τέσσαρας Μαρίας, τὰς συντρόφους της. Καὶ ἀνεπτύσσοντο ἤδη τὰ ἰστία, ὅτε θορόβου γενομένου καὶ κραυγῶν εἰς τὴν παραλίαν, ἐφάνησαν ἀξιωματικοὶ τινες αὐλικοὶ, παλαιότες πρὸς ἄνθρωπον, ὃν δὲν ἠδύναντο νὰ διακρίνωσιν οἱ ἐπιβάται τοῦ πλοίου. Μετὰ τινα ζωηρὰν ἀντίστασιν, διέφυγε τὰς χεῖρας αὐτὸς καὶ ἤρξατο κολυμβῶν πρὸς τὸ Κάτεργον, ὅπου σχοινίου ἐπικρεμασθέντος, ἤρπασεν αὐτὸ καὶ ἀνέβη εἰς τὸ κατὰστρωμα πάντες ἐγνώρισαν τὸν γελωτοποιὸν Νικὸλ, ὅστις ἐγονάτισεν ἐνώπιον τῆς μικρᾶς Μαρίας ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ἀδελφοῦ καθημένης.

Ὁ νάνος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ βρέφους μετὰ ζωηρᾶς περιπαθείας.

— Ὡ τὸν ἀχρεῖτον! θὰ μὲ βρέξῃ, ἐπεφώνησεν

ἡ Μαρία. Βρεγμένος εἶναι ἀσχημότερος· φύγε, φύγε! δὲν εἶσαι ὠραῖος ὡς ὁ ἀδελφός μου. Φύγε, δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον! ἐχάλασες τὸ περικαλλῆσατον φόρεμά μου.

Ὁ δὲ πτωχὸς Νικὸλ ὠπισθοδρόμησε θλιβερὸς καὶ μὲ καρδίαν συντετριμμένην πρὸς ἀπόκεντρον τοῦ πλοίου γωνίαν, καὶ ἡ Μαρία, ἀκολουθήσασα αὐτὸν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς διὰ τῶν φωτεινοτάτων καὶ μελανῶν ὀφθαλμῶν της, τῷ ἔνευσε τέλος νὰ προσέλθῃ.

Καὶ ὁ Νικὸλ ὑπήκουσεν ὡς σκύλος δαρμένος ἀπὸ τὸν κύριόν του, ἀλλὰ σπεύδων νὰ φιλήσῃ μὲ χαρὰν τὴν χεῖρα ἣτις τὸν ἐκτύπησε.

— Ἄκουσον, τῷ εἶπε, δὲν πρέπει νὰ λυπῆσαι. Ὁ ἀδελφός μου μὲ σιχνοῖε εἰς τὴν ἀγκάλην του, καὶ μὲ κρατεῖ εἰς τὰ γόνατά του, ἀλλὰ σὺ θὰ ἦσαι αἰωνίως ὁ ἵππος μου. Ἐάν ὅμως οἱ κοιτῶνες τοῦ Λούβρου ἦναι πολὺ μεγάλοι, μόνον ἓνα γόβρον θὰ μὲ φέρῃς τετραποδητὶ. Ἴπαγε νὰ ἀλλάξῃς, διότι εἶσαι ἀσχημότερος μὲ τὴν ἐρεγμένην κόμην καὶ τὰ πνιγμένα φοιματά σου· σὺ ἀποθνήσκεις ἀπὸ τὸ ψῦχος.

Ὁ δὲ Νικὸλ ὑπήκουσε, καὶ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἦτο τεθλιμμένος καὶ σιωπηλός. . . ὁ δυστυχὴς! ἄφησε τὸ τέκνον του εἰς τὴν Σκωτίαν ἵνα ἀκολουθήσῃ τὴν μικρὰν βασιλισσαν, τὸ μόνον τέκνον του, τὸν υἱὸν τῆς Μαργαρίτας!

Καὶ ὁ πλοῦς τρεῖς μόνας ἡμέρας διήρκεσε καὶ τὸ Κάτεργον ὅπου ἐπιβιβάζετο ἡ Μαρία Στουάρτη εἰσῆλθεν εἰς Βρεξί τῆς Γαλλίας τὴν 13 Αὐγούστου 1548, καὶ τοῖς καταδιωχθὲν κατὰ τὸν διάπλουον ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ στόλου, ἐκείθεν δὲ ἀναχωρῆσαν μετὰ τὸ πομπωδεσπάτης συνουσίας ἐφθάσεν εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν, ὅπου περιέμενε τὴν Μαρίαν μετὰ μυρίων φιλοφρονήσεων Ἑρρίκος ὁ Β΄, ὅστις τὴν ὠδήγησεν εἰς τὴν Ἁγίαν Κλάραν, ἔνθα ἀνετρέφοντο αἱ πλουσιώτεροι τῶν γαλλικῶν οἰκῶν διάδοχοι.

Ἐξαιτίαν ὄλην ἐξῆσεν ἡ μικρὰ βασίλισσα, ἥσυχος καὶ εὐδαίμων εἰς τὴν γωνίαν ταύτην, ὅπου, πάντοτε σινωδευμένη ἀπὸ τὰς τέσσαρας Μαρίας της, προέκοπτε θαυμασίως κατὰ τὴν ἀγωγὴν καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν· ἀλλ' ἡ ἀγωγὴ αὕτη παράδοξος φαίνεται, τῇ ἀληθείᾳ, σήμερον, διότι μόνον τὴν λατινικὴν ἐδιδάσκετο ἡ διάδοχος τῆς Σκωτίας. Διηγεῖται δὲ ὁ Βραντῶμης, ὅτι μὲ τῶν ἡμερῶν παρουσίας Ἑρρίκου τοῦ Β. καὶ Αἰκατερίνης τῆς τῶν Μεδίκων, ἡ Μαρία Στουάρτη, ἀπήγγειλε λατινιστὶ λόγον αὐτοσχέδιον, καθ' ὃν διετίετο, ὅτι πρέπει αἱ γυναῖκες νὰ ἀφιερῶσιν εἰς τὰ γράμματα, διότι οὕτως ἡ παιδεία ἔσται δευτέρος στολισμὸς των. Καὶ ἔγραψεν ἤδη ποιήσεις γαλλιστὶ καὶ μετὰ πολλῆς χάριτος, ἔνθα ἔπνεεν ἡ ἀφέλεια τοῦ πνεύματος καὶ ἡ μελέτη τῆς ἀρχαίας φιλολογίας. Ἠσχολεῖτο πρὸς τούτους εἰς τὸν χορὸν, εἰς τὸ ἄσμα καὶ εἰς τὴν μουσικὴν, γοητεύουσα πάντας τοὺς πλησιάζοντας αὐτήν. Ὅλοι τῆς ἐπο-

χῆς ἐκείνης ἠσθάνοντο ἐνθουσιασμόν διὰ τὴν εὐφύαν τῆς περικαλλοῦς βασιλίσσης.

Καὶ δέκα ἔτη περῆλθον οὕτως εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Ἁγίας Κλάρας, μόνον δὲ κατὰ μακρὰ διαστήματα ἐξήρχετο ἵνα χαιρετήτῃ Ἐρρίκον τὸν Β' καὶ Αἰκατερίνην τὴν τῶν Μεδίκων. Γυνή τις κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ἣν ὁ ἔρωσ τοῦ Ἐρρίκου ἐποθέτησεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας, ἡ Διὰνα Ποατιεῖ, ἐπεσκέπτετο συνεχῶς τὴν μικρὰν βασιλισσαν, ἀρεσκομένη νὰ ἀναπτύξῃ τὰ θαυμάσια πρὸς τὸ τὸ ψάλλειν προτερήματα τῆς παιδίσκης. Ἡμέραν δὲ τινα, μετὰ τὸ μάθημα, ἀμρότεροι ἐπὶ τοῦ ἐξώστου στηριζόμενοι, συνδιελέγοντο μετ' οἰκειότητος· ἡ Μαρία ἤκουε μετὰ περιέργειας καὶ πόθου τὴν Διάναν διηγουμένην τὰ θαύματα τῆς γαλλικῆς Αὐλῆς, καὶ παρέχουσαν ἐλπίδας, ὅτι μετ' ὀλίγον, καίτοι τῆς Αἰκατερίνης ἐναντιουμένης, πᾶσι τῆς μητροπόλεως αἱ ἀγυαὶ καὶ οἱ χοροὶ καὶ τὰ ἵπποδρόμια θὰ προσεπικοσμηθῶσι διὰ τῆς παρουσίας ἐτέρας βασιλίσσης. Τότε δὲ ἠκούσθη πέραν τοῦ μοναστηρίου θόρυβος ὀχημάτων πρὸς αὐτὸ πορευομένων, καὶ μετὰ ταῦτα σύγχυσις εἰς τὴν μονήν, καὶ ἡ Ἡγουμένη ἐπέραςε ταχύτατα τὸ προαύλιον, ὑπὸ τῶν κυριωτέρων λειτουργῶν ἀκολουθουμένη, καὶ ἔσπευσεν εἰς προὔπαντήσιν τῆς προσερχομένης γυναικός, ἣτις ἰδοῦσα τὴν Μαρίαν Στουάρτην, ἤπλωσε τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ τὴν ἐκάλεσε κατ' ὄνομα. Ἡ μικρὰ βασιλίσσα ἐξέχυσε μίαν κραυγὴν γνωρίζουσα τὴν μητέρα τῆς.

Συνῆλθε τέλος τῇ ἐπιμελεῖα τῆς τρυφερᾶς μητρὸς καὶ τῆς Διάνης, καὶ ριφθεῖσα εἰς τὸ στήθος τῆς Μαρίας Λωραίνης, τὴν ἔθλιψεν εἰς τὰς ἀγκάλας, οὕτω μαρτυροῦσα μετ' ἀφελείας τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς διὰ τὴν συνάντησιν.

Ἐγέλα μὲν καὶ ἔκλαιε ψελλίζουσα λέξεις συγκεχυμένας καὶ ἀσυναρτήτους, ἐφίλει δὲ τὰς χεῖρας τῆς ἠγαπημένης μητρὸς, ἣτις ἔθεώρει αὐτὴν διὰ περιπαθοῦς ἀπληστίας, ἀγαλλομένη ὅτι τὴν εὗρισκε τοσοῦτον γοητευτικὴν καὶ ὠραίαν, ἡ δὲ Διὰνα ἔβλεπε κατὰ μέρος καὶ μετὰ συγκινήσεως τὸ ἐράσμιον σύμπλεγμα τῶν δύο γυναικῶν, τῆς μὲν διαλμπύσης ἐν κάλλει καὶ ἀφελείᾳ καὶ νεότητι, τῆς δὲ διαπρεπούσης ἔτι ἐν καλλονῇ καὶ χάριτι, καίτοι τὴν νεανικὴν ἡλικίαν ὑπερβίασε. Ἄν καὶ ἡ Μαρία Λωραίνη δὴνυεν ἤδη τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος, τὸ εὐκαμπτον καὶ ἡ κομψότης τοῦ ἀδρού σώματός τῆς, καὶ οἱ κανονικοὶ τῆς φυσιολογίας χαρακτήρες, ἔδιδον εἰς αὐτὴν τὴν λάμπην νεανικῆς ἡλικίας. Ἐνδεδυμένη τὸν ἐθνικὸν χιτῶνα — διότι ἐλησμόνησε τοὺς πατρίους συρμούς, παραδεχθεῖσα τὸν ἱματισμὸν τῆς νέας αὐτῆς πατρίδος — ἔφερεν ἐπὶ τῶν ταινιών τῆς παχέας κόρης στέφανον ἐκ χρυσοῦ ἐσμυλευμένου, καὶ ζῶνῃ ἀδαμαντοκόλλητος ἔθλιβε τὸ φόρεμά τῆς τὸ ὑπὸ τῶν ὄρειων παραδόξως πεποικιλμένον. Ἐπὶ δὲ τοῦ μετώπου αὐτῆς τοῦ ἐρρυτιδωμένου ἔβλεπε τις ἐξωγραφημένην τὴν ταραχώδη πάλην, ἐν ἣ ἔξει ἡ χήρα τοῦ βα-

σιλέως Ἰακώβου. Ἀλλὰ πᾶσαι τὰς θλίψεις καὶ πᾶσαι τὰς συμφορὰς ἐλησμόνησεν, ἀμα ἔψαυσε διὰ τῶν λευκῶν καὶ ἀροτάτων χειρῶν τῆς, τὴν ὠραίαν κόρην τῆς μικρᾶς βασιλίσσης, ἅμα ἐφίλησε τοὺς ἀπαλοὺς βοστρύχους, ἅμα ἐπλάνησε τὸ βλέμμα ἐπὶ τὴν ἐντελεστάτην τῆς κόρης μορφήν, ἐπὶ τὸ βλέμμα τὸ ἡδυπαθὲς καὶ σεμνότατον, καὶ ἐπὶ πᾶσαι τὰς λοιπὰς τῆς μορφῆς ἐντελείας. Ἰπερήφανος ἔβλεπε τὰ θέληγτρα τῆς, καὶ ἤκουε τὴν μελωδικωτάτην φωνήν, τὰς ἐλαχίστας κινήσεις τῆς κόρης θεωροῦσα μετ' ἀπληστίας, φρίττουσα δὲ εἰς πάντα ἤχον τῆς ὠραίας λαλιᾶς τῆς. Ἀλλ' ἡ χαρὰ τῆς καὶ ἡ συγκίνησις καὶ ἡ εὐδαιμονία ἡ ὑπεράνθρωπος, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκφρασθῶσιν ἀπὸ θνητόν.

(Ἀκολουθεῖ).

Η ΠΡΟΝΟΙΑ

(Ἑλληνικὸν διήγημα ὑπὸ Μερύ.)

Οὐ μακρὰν τῆς Ἀβίδου καὶ ἀπέναντι σχεδὸν τῆς Σηστοῦ, εἰς τὸν Ἑλλησποντον, ἐφαίνετο εἰσέτι, περὶ τὰ τέλη τοῦ ἰς' αἰῶνος, παλαιός τις πύργος, ἐνθυμίζων εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ περιηγητοῦ τὸν ἀρχαῖον πύργον τῆς Ἡροῦς καὶ τὸν

« . . . κρυφίον ἐπιμάρτυρα λύχρον ἐρώτων » κατὰ Μουσαῖον.

Ἐκεῖ ἔζων ἐν μονώσει καὶ ἐρημίᾳ, δύο Ἑλληνίδες, ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ, μόνον στήριγμα ἔχουσαι τὴν Πρόνοιαν, μόνον μάρτυρα τῆς πτωχείας τῶν τὸν ἥλιον τῆς ἡμέρας, καὶ μόνον τὸν Θεὸν, ἀκούοντα τῶν ἐπιουσιῶν αὐτῶν προσευχῶν.

Κατὰ τὰς τρικυμιώδεις ταύτας νύκτας, ὅτε τὰ εἰσελκύνοντα ἐκ τῆς Προποντιδος βέματα καθίζων τὸν πλοῦν τοῦ Ἑλλησπόντου κινδυνώδη εἰς τοὺς ἀλῆεις καὶ τοὺς ναυτιλλομένους, ἡ νέα Διονύση ἀνέβαιεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου, διὰ κλίμακος ἐρειπωμένης, καὶ ἀνήπτε φανὸν, ἵνα φωτίξῃ τὰ πλοῖα καὶ τὰς λέμβους. Ὁ φάρος τῆς Ἡροῦς ἐφώτιζε τοὺς ἔρωτας, ὁ τῆς Διονύσης ἔχυνε φῶς χριστιανικῆς ἀγάπης!

Ἡ Ἐρὰνῃ, ἡ μήτηρ τῆς Διονύσης, ἐξεπλήρου οὕτω τάγμα τι, ὅπερ ὁ μακαρίτης σύζυγός τῆς ἔταξεν εἰς τὴν Μαυρομαλιτίσσαν, κατὰ νύκτα μαύρην καὶ τρικυμιώδη, καθ' ἣν ἡ λέμβος τοῦ ἐσώθη ὑπὸ τῶν σκοπέλων διὰ τῆς ἀκτίνας θυματοουργοῦ τινος ἀστέρος. Ἡ Ἑλληνικὴ μήτηρ δὲν ἐνόμισεν ὅτι ὁ θάνατος τοῦ ἀνδρός τῆς τὴν ἀπῆλλαξεν ἀπὸ τὸ τάγμα καὶ τοὶ δὲ πενεστάτη, ἐξηκολούθει τὴν ἀγαθὴν πράξιν, στερουμένη πολλάκις τῶν ἐπιτηδείων, ἵνα οἰκονομήσῃ τὸν ὄβολον τὸν ἀναγκαζοῦντα εἰς τὸν φάρον τῶν ἀγρίων νυκτῶν.

Ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ Διονύση ἐξήρχοντο τὰς ἐρημίας τῶν κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτάς. Ὁ μόνος φί-